

அத்தியாயம் 8

சந்தேஸ காவியங்கள்

வழிநடைச் சிந்து மூலம் அக்கால ஊர்களினதும் மக்களினதும் மற்றும் பண்பாட்டுக் கோலங்களினதும் விபரங்களை அறிய முடிவது போன்று, சிங்கள மொழியிலுள்ள சந்தேஸ காவியங்களும் இத்தகைய தகவல்களை மிக அதிகமாகத் தருகின்றன.

சந்தேஸய என்பது தூது இலக்கியமாகும். (சந்தேஸய - ஒருமை) (சந்தேஸ - பன்மை). ஓரிடத்திலிருந்து இன்னோரிடத்துக்குப் பறவையொன்று தூதுபோகும்போது, தான் போகும் வழியிலுள்ள ஊர்கள், அவ்வூர் மக்கள், குறிப்பாக வணக்கஸ்தலங்கள், மக்களின் பண்பாடு என்பவற்றை விபரித்துச் செல்லும்.

தூது இலக்கியமென்பது மகாகவி காளிதாசனின் காலத்திலிருந்தே இலக்கியவுலகிற் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. காளிதாசனின் 'மேகதூதம்' அக்காலப் புலவர்கள் அனைவருக்கும் முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்தது.

தமிழிலக்கியப் பரப்பிலும் 'தூது' மிகப் பிரசித்தமானதாகும். பிரபந்தத் திரட்டுப் பாடலொன்று அதைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறது:

எகினம் மயில் கிள்ளை எழிலியோடு பூவை
சகி குயில் நெஞ்சம் தென்றல் வண்டு - தொகைபத்தை
வேறு வேறாகப் பிரித்து வித்தரித்து மாலை கொண்டு
அன்பு கூறி வா என்றல் தூது'.

இவ்வாறு தூது செல்வதற்குப் பறவைகளே உபயோகிக்கப் பட்டுள்ளன. திருத்தக்க தேவரின் சீவகசிந்தாமணியில் சீவகனிடம் கிளியைத்

தூதனுப்புகிறாள் குணமாலை. பிசிராந்தையார் கோப்பெருஞ்சோழனிடம் அன்னச் சேவலைத் தூது விடுகிறார். சத்திமுத்துப் புலவரின் நாரை விடுதூது பாடசாலை மாணவர் அனைவருக்கும் மிகவும் பரிச்சயமானது.

“நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக்கூர்வாய் செங்கால் நாராய்”

என விளித்துத் தொடரும் அவரது பாடல்கள் காலாதிதிகாலமாக மிகவும் நயக்கப்பட்டவையாகும். உமாபதி சிவாச்சாரியாருடையது ‘நெஞ்சு விடுதூது’ ஆகும்.

முஸ்லிம் புலவர்களும் இவ்விலக்கிய வகையைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளனர். லால் கௌஹர் நாடகத்திலுள்ள பாடலொன்று இதற்கு நல்லதோர் உதாரணமாகும்.

இந்நாடகத்தின் தலைவியான கௌஹர், பட்சிகளிடம் லாலைப் பற்றிப் பின்வருமாறு விசாரிக்கிறாள்:

“அம்புயத்தில் வீற்றிருக்கும் அன்னங்களே வாராய்
அண்ணலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பம்புமொழின் மயிலினங்கள் பண்புடனே வாராய்
பட்சமுள்ள லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொஞ்சு பஞ்சவர்ணக் கிள்கூட்டங்களே வாராய்
கோமகனென்லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
பஞ்சரத்துக்கேகுங் குயில் பட்சிகளே வாராய்
பார்த்திவனென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொண்டைகளாட்டியெனுமென் குருவிகளே வாராய்
கொழுந்தனென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
தண்டலையின் மேய்ந்து வருந் தாராக்களே வாராய்
ஷஹசாதாலாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
கொத்திக் கொத்தி மீன் விழுங்கும் குருவியினங்கள் வாராய்
கொண்டலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
நத்தியென்றன் பாலில்வரு நாரைகளே வாராய்
நாயகனென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா

புயனெருங்கப் பறந்துவரும் புறாவீனமே வாராய்
பூபதியென் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா
வயமலரிற்றேனு கரும்வண்டினங்காள் வாராய்
வள்ளலென்றன் லாலினைக் கண்டேனென்று சொல்வீரா!

நாட்டார் பாடல்களிலும் தூது செல்வதற்குப் பறவைகள்
பயன்படுகின்றன.

பச்சைக்கிளியே
பறந்து செல்லும் பட்சிகளே
இச்சையுள்ள மச்சானுக்கு
எந்தன் துயர் கூறிவிடு.

சோலைக் கிளியே
சோறு தின்னும் நங்கணமே
தூரப் பறந்து சென்று - என்ர்
துயர் கூறி வந்திடுவாய்.

பட்டியடிப் புட்டிருந்து
பறந்துவரும் நங்கணங்காள்
எங்க மச்சானிருக்கும்
மாளிகையைக் கண்டங்களோ.

சோலைக் குயிலே
தோகைமயில் நங்கணமே
கூவும் புறாவே அவரைக்
கொண்டு வந்து சேர்த்திடுங்கோ.

காகம் குருவி
கமுகமுப்பை நங்கணங்காள்
மாடப்புறாவே - எங்கட
மச்சியையும் கண்டியளோ.

சிங்கள மொழியில் முதன் முதலிற் தோன்றியது மயூரசந்தேஸய
ஆகும். பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இது இயற்றப்பட்டுள்ளது. இதில்
முக்கிய பாத்திரம் வகிப்பது மயிலாகும். ஆயினும் இன்று இந்த நூல்
முழுமையாகக் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. அதிற் சில பகுதிகளே

ஆங்காங்கு மேற்கோள்களாகக் காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து பல சந்தேசிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. அவற்றுள் 17 முக்கியமானவையாகும். அவையாவன:

01. திசுர சந்தேசிய	-	அன்னம் விடுதாது
02. மயூர சந்தேசிய	-	ஆண்மயில்
03. ஹன்ஸ சந்தேசிய	-	அன்னம்
04. பரவி சந்தேசிய	-	புறா
05. சலலிஹினி சந்தேசிய	-	பூவை (மலை நங்கணம்)
06. கிறா சந்தேசிய	-	கிளி
07. கொகில சந்தேசிய	-	குயில்
08. சவ்ள் சந்தேசிய	-	சேவல்
09. கஹகுருளு சந்தேசிய	-	மஞ்சள் குருவி
10. நீல கொபேய் சந்தேசிய	-	நீலக்குருவி
11. கெடகிரில்லி சந்தேசிய	-	தேன்குடிச்சான்
12. தியசவ்ள் சந்தேசிய	-	நீர்க்காகம்
13. கிறலா சந்தேசிய	-	நாகணவாய்
14. நாறிஸத் சந்தேசிய	-	ஏழு பெண்கள்
15. அஷ்டநாறி சந்தேசிய	-	எட்டுப் பெண்கள்
16. திசுர சந்தேசிய	-	அன்னம்
17. மியூறு சந்தேசிய	-	மயில்

1. திசுர சந்தேசிய - அன்னம் விடுதாது

இன்று கிடைக்கப் பெறும் சந்தேச நூல்களுள் காலத்தால் முந்தியது இதுவேயாகும். இது டெடிகமையில் ஆட்சி நடத்திய ஐந்தாம் பராக்கிரமபாகு மன்னனின் (1348 - 1360) காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இதனை 1935 இல் டி.பி. ஜயத்திலக்க பதிப்பித்தார். அரசனின் நல்வாழ்வுக்காகப் புத்த பிக்கு ஒருவரின் பிரார்த்தனைச் செய்தியைத் தாங்கிக்கொண்டு தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரயிலிருந்து டெடிகமை நோக்கி வருகின்றது அன்னம்.

அவ்வாறு வருகின்ற வழியிலுள்ள காடுகளும் கிராமங்களும் விபரிக்கப்படுகின்றன. காட்டிலுள்ள மரம், செடி, கொடி வகைகள் கூறப்படுகின்றன. கிராமங்களின் இயற்கை அழகு, அங்கு வாழும் மக்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், ஆறுகள், பாலங்கள் என்பன யாவும் மிகத் துல்லியமாக விபரிக்கப்படுகின்றன.

தெவிநுவரயிலிருந்து புறப்படும் அன்னம் வெலிகாமம், தொட்டகமுவ, பெந்தற, பேருவளை, களுத்துறை, பாணந்துறை, கொழும்பு, வத்தளை, களனி, ஹிஸ்பனல்ல (அத்தனகல), தொறவாக்க என்பனவற்றைக் கடந்து எட்டு நாட்களில் டெடிகமையை அடைகின்றது.

மிகப் பெறுமதியான புவியியல், வரலாறு, பண்பாட்டுத் தகவல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளது.

2. மயூர சந்தேஸய - (ஆண்மயில்)

கம்பளையைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்ட ஐந்தாம் புவனேகபாகு மன்னன் காலத்தைச் (1360 - 1391) சேர்ந்தது இதுவாகும். கம்பளையிலிருந்து புறப்பட்ட மயில் தெவிநுவரயிலுள்ள உட்புல்வன் தெய்வத்தை நோக்கிச் செல்கிறது. அரசன், அவனது குடும்பம், இராணுவம், பௌத்த குருமார், அரச அலுவலர், குடிமக்கள் அனைவருக்கும் ஆசி பெறுவதற்காக அது செல்கிறது.

தனது பாதையான 160 மைல்களைக் களனி, ஐயவர்த்தனபுர, ரய்கம்புர என்பவற்றினூடாகப் பறக்கும் பொழுது தான் கண்ட காட்சிகளை அது விபரிக்கிறது.

3. ஹன்ஸ சந்தேஸய - (அன்னம்)

கோட்டே இராச்சிய காலத்திலேயே அநேக சந்தேஸ காவியங்கள் பாடப்பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக சிறீ பராக்கிரமபாகு என்பான் கோட்டேயின் மன்னராயிருந்த காலத்தில் (1410 -1468) இவற்றுட் பல தோன்றின.

எதிரிகளின் சூழ்ச்சிகளிலிருந்து மன்னன் பாதுகாக்கப்படுவதோடு, அவன் நூறு வருடங்கள் வாழவேண்டுமென வேண்டிப் பாடப்பட்டது ஹன்ஸ சந்தேஸயவாகும். கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் அன்னம்

களனியூடாக 28 மைல் தொலைவிலுள்ள கரகல எனுமிடத்தை அடைகின்றது.

4. பரவீ சந்தேஸய - (புறா)

கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் புறா தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரவரை செல்கிறது. அங்குள்ள உபுல்வன் தெய்வத்துக்கு வேண்டுதல் பிரார்த்தனையை அது சுமந்து செல்கிறது. இரு வேண்டுதல்கள் அதில் அடங்கியுள்ளன. முதலாவது, சிறி பராக்கிரமபாகு மன்னனின் மகளான சந்திரவதி இளவரசிக்கு நல்லதொரு மாப்பிள்ளை கிடைக்க வேண்டும் என்பதாகும். இரண்டாவதாக, முழு நாட்டின் அரசனாகவும் முடி சூட்கூடிய ஒரு மகன் பிறக்கவேண்டும் என்பதாகும்.

ஏனைய சந்தேஸயகளில் காணப்படாத துல்லிய விபரங்களோடு புறா தாண்டிச் செல்லும் பிரதேசங்கள் இங்கு விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக தெவிநுவரவிலுள்ள கோவில்கள், மடாலயங்கள் என்பன பற்றிய விபரங்கள் இன்றையத் தொல்லியலாய்வாளருக்கு மிகவும் உதவக் கூடியவையாகும்.

பாணந்துறை, பெந்தொட்டை, தொட்டகமுவ, றத்கம போன்ற ஊர்களை ஊடறுத்து ஆறு நாட்கள் பறந்து செல்லும் புறா, இரவு நேரங்களில் கோயில்களிலேயே தங்குகின்றது.

5. சலலிஹீனி சந்தேஸய - (புவை)

கோட்டேயிலிருந்து களனி வரையான ஆறு மைல்கள் தூரத்தை விபரிக்கும் இந்நூல் 108 பாடல்களைக் கொண்டதாகும்.

6. கீறா சந்தேஸய - (கீளி)

1450 - 1460 ஆண்டுகளுக்கிடையிட்ட காலத்தில் இயற்றப்பட்டதாகும். கோட்டேயிலிருந்து புறப்படும் கிளி, பெபிலியான - களுகங்கை - வெலித்தோட்டை எனும் பிரதேசங்களைத் தாண்டி மூன்று நாட்களின் பின் தொட்டகமுலையை அடைகிறது. வழி நெடுகிலுள்ள காட்சிகள் இங்கு விபரிக்கப்படுகின்றன.

7. கொகில சந்தேஸய - (குயில்)

எல்லா சந்தேஸவுள்ளும் மிக நீண்ட நாட்களைக் கொண்டது இதுவாகும். குயிலானது 13 நாட்களில் 300 மைல்களைத் தாண்டிச் செல்கிறது.

1450 - 1460 காலப்பகுதியில் பாடப்பட்ட இச்சந்தேஸய நாட்டின் தெற்கிலுள்ள தெவிநுவரயில் வாழும் பௌத்த பிக்கு ஒருவருடைய செய்தியை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சப்புமல் குமாரயாவுக்குக் கையளிக்கச் செல்கிறது.

குயில் செல்லும் பாதையான வெலிகமை - தொட்டகமுவ - களுத்துறை - பெபிலியான - கோட்டே - நீர்கொழும்பு - மன்னார் - யாழ்ப்பாணப் பிரதேசங்கள் இங்கு விபரிக்கப்படுகின்றன.

8. சவ்ள் சந்தேஸய - (சேவல்)

போர்த்துக்கீசர் இலங்கையின் பல பாகங்களையும் கைப்பற்றுவதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்த காலத்தில் இது பாடப்பட்டது. அவர்களிடமிருந்து சீதாவக்கையின் ராஜசிங்க மன்னனையும் அவனது இராணுவத்தினரையும் பாதுகாக்குமாறு தெய்வத்தை இப்பாடல்கள் வேண்டுகின்றன.

சீதாவக்கையிலிருந்து புறப்படும் சேவல் அரசனைக் காப்பாற்றும் வேண்டுகோளோடு சபரபுரவிலுள்ள சுமன தெய்வத்திடம் செல்கிறது. அக்கால மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கை முறையினை இந்நூல் நன்கு விபரிக்கிறது.

9. கறகுருளு சந்தேஸய - (மஞ்சள் குருவி)

கலேகம எனுமிடத்திலிருந்து புறப்படும் மஞ்சள் குருவி கதிர்காமம் நோக்கிச் செல்கிறது. கண்டி மன்னனான வீர பராக்கிரம நரேந்திரசிங்கனுக்கு (1707 - 1739) கதிர்காமக் கடவுளின் ஆசி வேண்டி அது செல்கிறது. 250 பாடல்களைக் கொண்டது இதுவாகும்.

10. நல்கொபேய் சந்தேஸய - (நீலக் குருவி)

சிதினாமலுவ எனுமிடத்தில் வாழ்ந்த பறனா எனும் புலவன் சுகவீனமுற்றான். இவன் வானசாஸ்திர நிபுணனும் கூட. தனது

சுகவீனத்தைக் குணப்படுத்தும்படி கதிர்காமக் கடவுளுக்குப் பறவையைத் தூதனுப்புவதே இச்சந்தேஸயாகும்.

11. கெடகிறில்ல சந்தேஸய - (தேன்குடிச்சான்)

சப்ரகமுவயிலுள்ள தொறபான எனும் கிராமத்திலுள்ள புலவர் ஒருவர் இப்பறவையைத் தூதனுப்புகிறார். சிவனொளிபாத மலையிலிருந்து ஸூப்பும் பறவை நாட்டைப் பாதுகாக்குமாறு வேண்டிக் கதிர்காமத்திலுள்ள மஹாசென்னுக்குச் செய்தி கொண்டு செல்கிறது.

கொடகாவெல - கட்டுவான - றிதிம - மாகம ஊடாகக் கதிர்காமத்தை இது அடைகிறது. வழியிற் காணும் ஊர்கள், காட்சிகள் விபரிக்கப்படுகின்றன.

12. தியசவ்ள் சந்தேஸய - (நீர்க்காகம்)

ஒரு புலவர் தனக்கேற்பட்ட நோயைக் குணப்படுத்துமாறு கதிர்காமக் கடவுளுக்குத் தூதனுப்புகிறார். கம்புகமுவ என்னும் இடத்திலிருந்து ஸூப்பும் நீர்க் காகம் கதிர்காமத்தை அடைகிறது.

13. கிறலா சந்தேஸய - (நாகணவாய்)

1815ஆம் ஆண்டில் கண்டி இராச்சியம் ஆங்கிலேயரிடம் வீழ்ச்சியடைந்து, சிறிவிக்கிரமராஜசிங்க மன்னன் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டான். ஆயினும் கண்டியைச் சேர்ந்த பிரதானியொருவர் மன்னனாக வரவேண்டும் எனும் அவாவில் இது பாடப்பட்டுள்ளது. அப்பிரதானியினது புகழைப் பாடுவதோடு கண்டியிலுள்ள எம்பக்க தேவாலயக் கடவுளின் ஆசியும் வேண்டப்படுகிறது.

கண்டி இராச்சியத்தில் அச்சமயத்திலிருந்த அரசியல் நிலைமைகளை இது நன்கு விபரிக்கின்றது.

இங்கு சுட்டப்படும் பிரதானி எஹலப்பொலயாயிருக்கலாமெனக் கருதப்படுகிறது.

14. நாரீஸத் சந்தேஸய - (ஏழு பெண்கள்)

குருநாகல் மாவட்டத்திலுள்ள நாதகனே எனும் ஊரைச் சேர்ந்த ஏழு பெண்கள் தம்புள்ளைக்கு யாத்திரை போகின்றனர். அவர்கள் செல்லும்

பாதை நெடுகிலுமான வர்ணனை இதுவாகும். வாரியப்பொல - பம்பரகம்மான - அம்பலகொட ஊடாக இப்பயணம் செல்கிறது.

15. அஸ்டநாறீ சந்தேஸய - (எட்டுப் பெண்கள்)

இதுவும் பயணமேயாகும். நாதகனே எனும் மேற்குறிப்பிட்ட ஊரைச் சேர்ந்த எட்டுப் பெண்கள் குருநாகலை மாவட்டத்திலுள்ள தித்தெனிய எனும் ஊரில் அமைந்துள்ள, கதிர்காமக் கடவுள் கோயிலுக்குச் செல்வதாகும்.

16. திலர சந்தேஸய - (அன்னம்)

இது அநுராதபுரத்துக்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட யாத்திரை பற்றியதாகும்.

17. மியுறு சந்தேஸய - (மயில்)

திக்கவெல்ல எனுமிடத்தில் வாழ்ந்த பக்தன் ஒருவனுடைய கண் பார்வை போய்விட்டது. அதனை மீட்டுத் தருமாறு மயிலின் மூலம் கதிர்காமக் கடவுளுக்குத் தூது அனுப்புகிறார்.

அக்காலத்து முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையும் மியுறு சந்தேஸய விபரிக்கிறது. பயணத்தின் அதிகாலை நேரமொன்றில் மயில் முஸ்லிம் பிரதேசத்தை (யொன் வீதிய) அடைகின்றது. அவ்வதிகாலை வேளையில் முஸ்லிம்கள் தமது பள்ளிவாசலில் தொழுகையில் ஈடுபட்டிருப்பதைக் காண்கிறது. முஸ்லிம்கள் நோன்பு நோற்றல் போன்றவற்றையும் இது விபரிக்கின்றது.

எனவே 'சந்தேஸய' இலக்கியத்திற் கவிஞனின் புலமையும் அவனது சமூக - வரலாற்று - புவியியல் அறிவும் பறவையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் இவை வெறும் இலக்கியமாக இரசிக்கப்படுவதற்கு அப்பால், அவ்வக்காலத்து மக்களது கலை, கலாசாரம், வாழ்வியல் என்பனவற்றையும் ஆட்சியியலைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதற்கும் உதவுகின்றன. இதனால் இவை வரலாற்று ஆவணங்களாகவும் கொள்ளப்படலாம்.

* இவ்வத்தியாயத்துக்கான தகவல்களைப் பெறுவதில் வழிகாட்டியோர்: பேராசிரியர் ஏ.வீ. கரவீர மற்றும் இலக்கிய கர்த்தா பொய் பொத்தேஜ் ஆகியோர்.